

LA LITERATURA, UN ALÈ PER A LA NACIÓ

Los munts i les cingleres de nostra terra us diran que la nació catalana té les arrels tan fondes com elles en la terra, que viu amb la seva vida, i que, com elles, si ha de morir un dia, no morirà si no amb lo món.

VERDAGUER, Jacint

Discurs de la Font del Desmai, 1867. TO I , p. 399.

No em guanya ningú en amor a Catalunya, mes vull estimar-la avui, vull estimar-la demà, vull estimar-la sempre. Vull que aqueix amor no s'acabi amb una vida transitòria i fonedissa, com la neu d'aquesta muntanya crucífera [Montserrat], sinó que desitjo estimar-la també des *d'allí* dalt, a on l'amor de l'home unint-se amb l'amor de Déu, com una guspira al sol, és d'eterna durada.

Matagalls (Montserrat), 18 d'agost de 1901

VERDAGUER, Jacint

«Abraçant la Creu del Montseny», dins *Lo pensament català*, II: 20(1901). TO I , p. 541.

Lo Pi de les Tres Branques és un arbre que parla. «Un arbre que parla?». Sí; i que parla clar i català com nosaltres, encara que amb una veu isarda de la bosquíria, que de vegades se sembla a la veu de les onades de la mar. Escoltem-lo [...]

Pàtria. Mirau lo tronc del Pi com brota de la terra d'una glopada; mirau com s'alça fet una columna de granit. Aixís Catalunya s'aixecà un dia, de sobte, vora la mar, i sobreixint del cercle de muntanyes altívoles, a la primera pitrada tragué el cap per sobre les terres veïnes. [...] Mes no tot han sigut sempre cantúries vora seu.[...]

Ara si de branca en branca ens deixem caure en ses arrels, aqueixes són incomparablement més amples.[...] Mirau-les com furguen cap avall, per fer-se dignes fonaments de la torre titànica que aixequen.

VERDAGUER, Jacint

Discurs presidencial llegit en el Certamen Literari de Berga, 24 de juny de 1901. TO I, p. 427.

Vosaltres, amics meus, [sou] com jo paladins de la llengua catalana, a punt sempre de trencar una llança per la reina que una altra, no sé si més o menys encisadora, ha destronat i que més de quatre que mamaren sa llet malaguanyada, com si fossin bords, gosen dir que no la coneixen, sense caure'ls la cara de vergonya.

VERDAGUER, Jacint

Epíleg de *Dos màrtirs de ma pàtria*. TO II, p. 62

Lo que un segle bastí l'altre ho aterra,
mes resta sempre el monument de Déu;
i la tempesta, el torb, l'odi i la guerra al
Canigó no el tiraran a terra,
no esbrancaran l'altívol Pirineu.

VERDAGUER, Jacint

«Los dos campanars». Epíleg *Canigó*. TO II, p. 390.

www.verdaguer.cat

www.espaisescrtis.cat

Catalunya es desperta escamarlada,
cama ençà cama enllà del Pirineu.

[...]

Glòria al Senyor! Tenim ja pàtria amada,
Que altívola és, que forta al despertar!;
Al Pirineu mirau-la recolzada,
Son front al cel, sos peus dintre la mar.

VERDAGUER, Jacint
Canigó. TO II, p. 385-386

-Grans mercès, lo rei de França,
grans mercès, l'emperador.
Si no puc tornar a veure-us,
Catalunya i Aragó,
est testament vos envio
escrit amb sang de mon cor,
gravau-lo en totes mes torres,
brodau-lo en tots mos penons,
i portau les quatre barres
a les quatre parts del món.-

VERDAGUER, Jacint
« Les barres de sang » dins *Llegenda de Montserrat*. TO II, pp. 221-222.

Oh soca de nostres comtes,
Déu no et vol arrancar, no;
de les *barres catalanes*
tu en seràs lo portador;
grans províncies les esperen
per gravar-les en son front,
los espanyols en ses armes,
los catalans en son cor.

VERDAGUER, Jacint
« Les barres de sang » dins *Llegenda de Montserrat*. TO II, p. 222.